
vydavateľstvo
BESTSELLER
MIRKA MANÁKOVÁ
POSADNUTOSŤ

Mirka Manáková
Posadnutosť
Copyright © by Mirka Manáková
Cover design © by AI a BESTSELLER
Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

MIRKA MANÁKOVÁ

POSADNUTOSŤ

ISBN: 978-80-8252-146-0

1. kapitola
Elara

Dvere sa zatvorili tichým, takmer nepostrehnuteľným kliknutím, no Elara Vernerová ten zvuk okamžite zachytila. Vnímala detaily, ktoré iní prehliadali, pretože to bolo súčasťou jej práce.

„Môžete si sadnúť," povedala pokojne a zatvorila spis pred sebou. Nastalo ticho, ktoré pretínalo šušťanie papierov, a keď konečne zdvihla pohľad, na okamih zabudla, čo chcela povedať. Muž, ktorý stál oproti nej, nepôsobil ako pacient a nepôsobil ani ako niekto, kto potrebuje pomoc. Bol vysoký, vyšportovaný, s tmavými vlasmi, ktoré mu jemne padali do čela. Jeho tvár mala ostré, výrazné hrany, ktoré človek vnímal postupne. Žiadna prvoplánová krása, ale niečo, čo si pýtalo pozornosť. A tie oči… modré, chladné a zároveň zvláštne intenzívne.

„Rád stojím," oznámil.

Jeho hlas bol hlboký a pokojný, bez náznaku nervozity. Elara si preložila nohu cez nohu a mierne sa oprela v kresle. Ešte nezažila, aby nejaký pacient na sedení stál.

„Toto je terapia, nie rozhovor v kaviarni. Máme určité pravidlá."

„Pravidlá sú zaujímavé," skonštatoval, „ľudia ich potrebujú, aby sa cítili bezpečne," dodal s úsmevom.

Elara cítila, ako sa v nej niečo nepatrne pohlo.

„Sadnite si," zopakovala pevnejšie.

Tentoraz ju poslúchol. Pohyboval sa pomaly a nespúšťal z nej oči. Elara otvorila spis, aj keď ho už mala dávno prečítaný.

„Adrián Krynn," začala profesionálne. „Viete, prečo ste tu?"

„Pretože o tom niekto rozhodol," odvetil pokojne.

„A vy s tým nesúhlasíte?"

Jemne sa usmial. Bol to slabý, takmer neviditeľný úsmev, ale stačil na to, aby ju vyviedol z miery.

„Nie som si istý, či som ten, kto tu potrebuje pomoc."

Elara nadvihla obočie.

„A kto ju podľa vás potrebuje?"

Nastala krátka pauza. Adrián sa pohľadom zastavil na jej tvári zrejme dlhšie, ako mal v úmysle.

„To je zatiaľ otvorená otázka," povedal napokon.

Vzduch medzi nimi zhustol. Elara si uvedomila, že sa sústreďuje viac na jeho prítomnosť než na slová. Kontrolovala spôsob, akým sedí, ako sa pozerá, ako pôsobí, ako vyzerá. Nebolo to profesionálne.

„Začneme jednoducho. Ako sa dnes cítite?"

Naklonil hlavu nabok, akoby ju hodnotil.

„Naozaj vás to zaujíma?"

„Je to súčasť terapie."

„Nie," povedal pokojne. „To je súčasť vašej kontroly."

Elara stuhla len na sekundu. Zachytil to. Samozrejme, že to zachytil. Videla to v jeho očiach a uvedomila si, že teraz sa on správa ako psychológ.

„Tu určujem priebeh ja," vyslovila pevne.

Naklonil sa mierne dopredu a zmenšil vzdialenosť medzi nimi tak, že si to okamžite uvedomila. Jej telo zareagovalo skôr než myseľ.

„Naozaj?“ zašepkal.

Jeho hlas bol tichší a hlbší. Elara cítila, ako sa jej dych mierne zrýchlil. Nevedela, či z napätia alebo z niečoho iného. Rýchlo uprela zrak do spisu.

„Udržiavanie hraníc je základ,“ povedala rýchlo.

„Hranice,“ uškrnul sa. „Tie sa najlepšie testujú.“

Ich pohľady sa znovu stretli a v tej chvíli medzi nimi niečo preskočilo. Nebolo to romantické ani jemné, ale ostré a nebezpečné. Elara sa nervózne pomrvila na stoličke, no jej výraz tváre ostával naďalej profesionálny. Nemohla si dovoliť dať najavo, že ju pacient vykoľajil.

„Prečo ste tu, pán Krynn?“ spýtala sa.

Usmial sa.

„Kvôli vám.“

Nastalo ticho. Elara cítila, ako sa jej telo mierne naplo. Toto nebolo správne, nemalo by ju to zasiahnuť.

„To je nevhodné,“ vyslovila rázne, ale jej hlas nebol taký pevný, ako by chcela.

V očiach sa mu zablyslo niečo, čo ju znepokojilo.

„A predsa vás to zaujalo.“

Zavrela spis prudšie, než plánovala.

„Sedenie sa skončilo.“

Ustúpila. A vedela, že on to vie tiež, no musela to urobiť.

„Ešte neubehla hodina, platím vám za to.“

„Nabudúce ostanete dlhšie. Na dnes končíme. Rozhodla som.“

Nemohla si nevšimnúť jeho pobavenie. Adrián Krynn sa pomaly postavil, našťastie neprotestoval.

„Vidíme sa nabudúce, doktorka Vernerová,“ usmial sa.

Dvere sa za ním zatvorili a Elara zostala sedieť bez pohybu. Netušila, prečo musela sedenie predčasne ukončiť, a netušila, prečo jej srdce bilo o niečo rýchlejšie, než by malo. A prvýkrát po dlhej dobe si nebola istá, či má situáciu pod kontrolou, alebo či ju práve stratila.

Adrián

Adrián Krynn kráčal chodbou pomaly, s rovnakým pokojom, s akým do miestnosti vstúpil. Jeho výraz zostával nečitateľný**.** Elara Vernerová. Vyvolávala v ňom niečo zvláštne už od chvíle, keď ju po rokoch znovu uvidel. Nebola to len spomienka. Bola to stopa, ktorá v ňom zostala hlboko zakorenená, aj keď by to nikdy nepriznal nahlas. Trvalo mu len niekoľko hodín, kým si o nej zistil viac, než by bolo vhodné. Kde pracuje, ako pracuje, ako sa správa k pacientom. Ako si drží odstup, akoby medzi ňou a svetom existovala neviditeľná bariéra, ktorú nesmie nikto prekročiť. A práve to ho zaujalo najviac.

Keď vstúpil dnu, sledoval ju ešte skôr, než zdvihla oči. Nezmenila sa, len dospela. A keď sa naňho konečne pozrela, vedel to okamžite. Nepamätala si ho. Nepostrehol ani náznak zaváhania, ktoré by znamenalo poznanie. Len profesionálny záujem a ešte niečo navyše. To ho pobavilo viac, než by malo. Sadol si až vtedy, keď chcela. Nie preto, že by ju rešpektoval, ale preto, že jej dovolil myslieť si, že áno. Počas celého sedenia ju sledoval. Nielen ako terapeutku, ale aj ako ženu.

Keď sa k nej naklonil, jej telo zareagovalo okamžite. Tak, ako čakal. Keď povedal, že je tam kvôli nej, neklamal, len nepovedal celý dôvod. Krátka a ostrá spomienka z minulosti sa mu mihla pred očami.

Počul jej hlas, jej smiech a potom nič, len ticho. Zovrel čeľusť. Nie, nikdy nezabudol na to, čo mu urobila. Mal výhodu, že si na neho nespomínala, no bolo to tak dávno a on sa odvtedy dosť zmenil. Zmužnel, ostrihal si vlasy, prestal nosiť okuliare. Dávno nebol čudákom, o ktorého by nikto nezakopol. Keď odchádzal, cítil na sebe jej pohľad a napätie, ktoré v nej zanechal. Začalo to lepšie, než čakal.

***

Vo svojom tichom a luxusnom dome sa cítil dobre. Mramor, sklo, tlmené svetlo mesta za veľkými oknami. Všetko bolo presne tam, kde malo byť. Bol to jeho svet, ktorý si vybudoval svojou ctižiadostivosťou.

„Prečo si prišiel tak neskoro?“ ozval sa ženský hlas z kuchyne.

Adrián sa zastavil a odložil kabát. Tessa stála pri linke z tmavého kameňa. Elegantná, upravená, sebavedomá. Nepôsobila ako niekto, kto sa stratil v jeho tieni. Naopak, bola jeho súčasťou, partnerkou vo firme, v rozhodnutiach, v moci, ktorú spolu vybudovali.

„Mal som veľa práce,“ odpovedal pokojne.

Tessa si ho premerala pohľadom, ako to robila často z návyku všímať si detaily.

„Posledné týždne si stále preč. A keď si tu, si myšlienkami inde.“

Adrián si nalial vodu a neodpovedal.

„Obaja vieme, že medzi nami je to už dávno len o práci,“ pokračovala, no potom stíchla, lebo nereagoval. Ticho medzi nimi sa natiahlo. Tessa sa oprela o kuchynskú linku a povzdychla si.

„Adrián… my spolu nežijeme. My fungujeme len ako obchodní partneri a niekedy mám pocit, že ani to už nie veľmi.“

Chvíľu ju bez výrazu pozoroval.

„A čo presne očakávaš?“ spýtavo na ňu hľadel.

Tessa sa mierne nadýchla, akoby čakala inú reakciu.

„Asi to, čo kedysi,“ priznala tichšie. „Že budeme tráviť čas aj ako milenci.“

„Ak nie si spokojná s tým, čo máš,“ vážne na ňu pozrel, „môžeš odísť.“

Tessa na okamih stuhla. Odprisahal by, že sa jej v očiach zaleskli slzy, ale ignoroval to.

„Vieš, že to nie je také jednoduché,“ povzdychla si.

Zabodol do nej neúprosný pohľad.

„Je to jednoduchšie, než si myslíš. Obaja vieme, že si tu preto, lebo ti vyhovuje, čo vďaka mne máš. A veľmi dobre vieš, že keby si odišla, všetko by si stratila.“

To bola pravda, ktorú ani jeden z nich nemusel vysloviť nahlas. Peniaze, vplyv, to všetko mala vďaka nemu. Lenže kedysi si aj užívali život, teraz už dlhé mesiace nie.

„Len som chcela vedieť, či si ešte vôbec všimneš, že tu som.”

Adrián na ňu chvíľu mlčky hľadel. Nie preto, že by nevedel odpoveď, ale preto, že ho tá otázka nezaujímala tak, ako by mala.

„Pozri sa, Tessa. Vôbec mi neprekáža, že žiješ so mnou v tomto dome, no musíš si uvedomiť, že ma už viac nezaujímaš ako žena. Ak chceš, odíď, ak chceš, ostaň, ale rešpektuj moje rozhodnutie.“

Tessa prikývla, ale v jej očiach zostalo niečo nevypovedané. Adrián sa otočil späť k oknu.

Mesto žilo svojím presným, usporiadaným chaosom a niekde medzi tým všetkým bola Elara a jeho túžba po pomste.

2. kapitola
Elara

Elara prešla s košíkom v ruke uličkou medzi regálmi, myšlienkami niekde medzi prácou a zoznamom vecí, ktoré musela vybaviť. Obchod bol poloprázdny, až príliš obyčajný na to, aby v ňom čakala niečo neobvyklé. Vtom ho zbadala. Stál pri sekcii s vínom a mal oblečené na sebe to isté, čo naposledy. Zaostrila pohľad na tmavé vlasy, upravený postoj, uvoľnené ruky. Bol to určite on. Adrián Krynn. Na sekundu si myslela, že sa mýli, ale nie. Mal presne ten istý pohľad ako v ambulancii.

„Pán Krynn?“ ozvala sa znenazdajky, keď už nebolo úniku.

„Doktorka Vernerová.“

Uprel na ňu pôsobivé modré oči. Na rozdiel od nej vôbec nevyzeral prekvapene, že ju vidí. To ju znepokojilo viac, než by chcela priznať.

„Nečakala som, že vás tu stretnem.“

Mierne sa pousmial.

„Svet je menší, než si ľudia myslia,“ povedal. Elara prikývla. Chvíľu bolo medzi nimi ticho. Zvláštne napäté, akoby niečo viselo vo vzduchu, čo ani jeden nechcel pomenovať.

„Nakupujete často v tomto obchode?“ spýtala sa nakoniec čisto zo zvyku udržať profesionálnu rolu. Sklonil pohľad k regálu a akoby sa zamyslel.

„Dnes som tu prvýkrát. Potreboval som niečo… konkrétne."

„A našli ste to?" opýtala sa Elara automaticky.

Jeho pohľad sa vrátil k nej a tentoraz sa v ňom objavilo niečo, čo tam predtým nebolo.

„Možno áno," odvetil.

Elara si nebola istá, či hovorí o obchode, ale okamžite si tú myšlienku zakázala.

„Bolo to vaše prvé sedenie u mňa," zmenila tému.

„Áno, ale veľmi krátke."

Na chvíľu sa odmlčal, no po chvíli dodal pokojne, takmer nenútene: „Teším sa na ďalšie."

Tá veta v nej nevyvolala nič konkrétne, a predsa ju zvláštne zneistila.

„To je… dobré. Mám tomu rozumieť, že spolupráca s vami bude nabudúce jednoduchšia?"

„Jednoduchá nebude," usmial sa, „ale zaujímavá určite."

Elara cítila, že by mala rozhovor ukončiť. Už zasa. Niečo v tom tóne jej nesedelo, aj keď nevedela prečo.

„V terapii ide o to, aby ste sa cítili bezpečne," vysvetľovala.

„Bezpečne," zopakoval Adrián zamyslene. „Zvláštne slovo," dodal.

Elara sa jemne zamračila.

„Prečo?"

„Pretože niektorí ľudia sa necítia bezpečne ani tam, kde by mali. A možno to tak mali vždy aj v minulosti."

Znovu nastalo krátke, no husté ticho. Elara mala pocit, že tá veta bola osobnejšia, než mala byť.

„Terapia nie je o minulosti," povedala rýchlo.

„Nie?“ začudoval sa.

„Je o pochopení prítomnosti.“

„A čo ak je prítomnosť len dôsledkom minulosti?“

Pozrela naňho o čosi dlhšie.

„Potom ju spracujeme.“

Urobil krok k regálu.

„Tak sa teda uvidíme na ďalšom sedení, doktorka Vernerová.“

Na jeho tvári sa objavil znovu ten zvláštny úsmev, čo v nej zanechalo pocit, ktorý nevedela pomenovať.

„Áno, vidíme sa na ďalšom sedení. Dovidenia.”

Adrián jej pohľad ešte sekundu vydržal a potom sa bez slova otočil. Kráčal uličkou medzi regálmi s rovnakým pokojom, aký mal aj v ambulancii. Elara ho ešte chvíľu sledovala, než sa jej konečne podarilo pohnúť sa ďalej. Až keď zmizol medzi ľuďmi, uvedomila si, že ten rozhovor bol zvláštny, podobne ako v ambulancii.

„*Prišiel som kvôli vám.*”

Tá veta sa jej opakovane vynárala v hlave, aj keď sa ju snažila vytlačiť. Nedávalo jej to zmysel, profesionálne ani logicky. Bol to jej prvý pacient, s ktorým mala takýto pocit neistoty a zároveň zvláštneho záujmu.

Zastavila sa pri regáli, no namiesto toho, aby sa sústredila na nákup, premýšľala nad ním. Bol príliš pokojný na niekoho, kto hovorí o probléme, a príliš istý na niekoho, kto žiada pomoc. V hlave jej prebehla otázka, ktorú si sama nechcela pripustiť. S čím vlastne na terapiu prišiel? A prečo mala pocit, že jeho dôvod súvisí práve s ňou?

Elara si ticho vydýchla a pokračovala v chôdzi, ale myšlienky sa jej

už nepodarilo zastaviť. Je to len pacient, opakovala si v duchu, jeden z mnohých. No napriek tomu ju niečo na ňom začalo znepokojovať aj zaujímať zároveň.

Adrián

Adrián kráčal pokojne, akoby sa nič nestalo, akoby bol len ďalší bežný zákazník, ktorý si vybavil nákup a pokračuje vo svojom dni. Pôsobil uvoľnene, tvár mal nečitateľnú, no v jeho hlave to bolo úplne iné. Stretnutie v obchode nebola náhoda a nikdy ňou ani nemala byť. Už keď vstúpil do ambulancie prvýkrát, vedel, že Elara Vernerová si ho nebude pamätať. Nebola to neistota, bol to fakt, ktorý si overil ešte skôr, než si sadol na stoličku.

V jej očiach nebolo nič, čo by ho spojilo s minulosťou. Pomaly zabočil na vedľajšiu ulicu a jeho krok sa ani o milimeter nezmenil. Všetko bolo presne načasované. Elara si ho všimla v obchode v momente, ktorý sám vybral. Nie skôr, nie neskôr. Stál medzi regálmi tak, aby pôsobil prirodzene, akoby tam bol náhodou, a pritom mal výhľad na každý jej pohyb. Sledoval ju dlhšie, ako si myslela. Nielen dnes, nielen v ambulancii. Bola preňho jednoduchšia, než si sama pripúšťala. Jej rutina, jej pracovné hodiny, spôsob, akým sa pohybovala mestom - všetko bolo predvídateľné. A predvídateľnosť bola niečo, čo vedel využívať. Keď ho dnes „náhodou" uvidela medzi regálmi, presne vedel, čo sa stane. Zastaví sa, zaváha a potom ho osloví. Všetko prebehlo presne tak, ako si naplánoval.

Na jeho perách sa objavil krátky, sotva viditeľný úsmev. Zaujímavé, ako ľahko ľudia veria náhodám, keď im ich niekto správne naser-

víruje. Elara si myslela, že ho stretla náhodou. Myslela si, že ho vidí druhýkrát úplne nezávisle od ich prvého sedenia. Ale pravda bola jednoduchšia. On si ju našiel. Zastavil sa na križovatke a počkal, kým prejde auto. Svet okolo neho pokračoval ďalej, ale jeho myšlienky ostávali sústredené len na jednu osobu.

Elara Vernerová.

Jej hlas, keď sa ho pýtala na terapiu, bol stabilný a profesionálny. No jej oči prezrádzali viac, než predpokladal. Pomaly pokračoval v chôdzi, až kým sa pred ním neobjavila sklenená budova jeho spoločnosti. Bez váhania vošiel dnu. Recepčná ho pozdravila, ľudia sa mu uhýbali z cesty a nikto sa ho nič nepýtal, nikto ho nezastavoval. Tu nebol pacient. Tu bol Krynn a všetci ho rešpektovali. Zastavil sa vo výťahu a pozrel na vlastný odraz v zrkadlových dverách. Pokojný výraz, kontrolovaný pohľad a maska, ktorú si roky budoval. A pod ňou niečo, čo sa začalo hýbať už v okamihu, keď ju znova uvidel.

Výťah sa pohol nahor. Vrátil sa späť do sveta, ktorý ovládal, zatiaľ čo ona si stále myslela, že ho len stretla. Dvere sa otvorili a Adrián vystúpil z výťahu. Chodba sa leskla čistotou, presklené steny vpúšťali do interiéru studené denné svetlo. Vošiel do svojej kancelárie a okamžite si všimol, že tam už niekto je.

„Dobrý deň, pán Krynn," ozval sa ženský hlas. Jeho asistentka Evelyn stála pri stole - upravená, sebavedomá, v tesne priliehavých šatách, ktoré kedysi vedeli upútať jeho pozornosť. Kedysi.

„Pripravila som vám dokumenty a… ak chcete, môžem vám priniesť kávu."

„Kávu si dám," povedal pokojne.

Žena sa mierne pousmiala, akoby to bol malý úspech.

„Samozrejme. Hneď to bude."

Odišla, ale ešte predtým si ho premerala pohľadom, ktorý bol príliš osobný na pracovný vzťah. Keď sa vrátila s kávou, položila ju pred neho o čosi pomalšie, než bolo potrebné.„Vyzeráte posledné dni zaneprázdnený," utrúsila.

„To aj som."

„Ak by ste niečo potrebovali, môžem ostať," dodala váhavo.

Adrián zdvihol šálku a konečne sa na ňu pozrel.

„Nie, môžeš ísť."

Evelyn trochu stuhla a úsmev jej na sekundu ochabol.

„Rozumiem," prikývla, otočila sa a odišla, no pred zatvorením dverí ešte raz váhavo pozrela späť.

Keď zostal sám, kancelária opäť stíchla. Sadol si do kresla, kávu položil vedľa seba a oprel sa dozadu. Jeho pohľad sa zastavil na meste za sklom a v hlave sa mu okamžite vynorila ona. Elara Vernerová. Jej hlas, jej prekvapený pohľad, keď si myslela, že ho stretla náhodou. Bolo to zábavné. No keď si spomenul, čo mu v minulosti urobila, úsmev mu zamrzol na perách. Nesmie zabudnúť, prečo sa stal jej pacientom a že s ňou má plán. Nesmie zabudnúť, že hra, ktorú s ňou začal hrať, sa musí skončiť v jeho prospech.

3. kapitola
Elara

Dvere za pani Robinsonovou sa pomaly zatvorili. Elara zostala sedieť bez pohybu ešte niekoľko sekúnd. Smútok, ktorý staršia žena

niesla, bol ťažký. Strata ju lámala zvnútra a Elara vedela, že toto bude dlhý proces. Zapísala si poslednú poznámku ohľadom tejto pacientky a potom sa pozrela do rozvrhu.

Adrián Krynn.

Jej pohľad sa na jeho mene zastavil o čosi dlhšie, než by mal. Nevedela presne prečo, ale pri pomyslení na neho sa v nej objavilo zvláštne napätie. Rýchlo si to v hlave upratala. Bol to len pacient. Nič viac. Z myšlienok ju vytrhlo zaklopanie.

„Ďalej!“ zvolala.

Dvere sa otvorili a on vošiel. Jeho pohľad ju zasiahol, až mala pocit, že ju ním pripútal k stoličke. Tmavý oblek mu dokonale sedel, presne kopíroval jeho postavu a pôsobil prirodzene, akoby v ňom chodil každý deň. Už na prvý pohľad bolo jasné, že tento muž patrí do sveta, o ktorom rozhoduje.

„Dobrý deň, pán Krynn.“

„Dobrý deň, doktorka Vernerová.“

Sadol si oproti nej.

„Ako ste sa mali od nášho posledného stretnutia?“ začala.

„Premýšľal som.“

„O čom?“

Jeho pohľad sa na sekundu zmenil, akoby nad niečím uvažoval.

„O tom, či si stále myslím, že som sem prišiel kvôli vám.“

Elara zdvihla obočie.

„A myslíte si to?“

„Určite áno. Vybral som si vás.“

Nastala krátka pauza.

„Zo zoznamu psychológov,“ dodal s úsmevom.

Cítila, ako z nej opadlo napätie. Samozrejme. Toto malo logické vysvetlenie.

„To je bežné," prikývla.

„Nie pre mňa."

Ignorovala to.

„Skúsme sa posunúť ďalej. Čo vás sem priviedlo?"

Na chvíľu sa zamyslel.

„Mám pocit, že strácam kontrolu."

Mierne sa naklonila dopredu.

„V akej oblasti?"

„Vo všetkom, čo by som mal mať pod kontrolou."

Zapísala si poznámku.

„Čomu sa venujete?"

„Vediem firmu," utrúsil.

„Akú firmu?"

„Investičnú. Rozhodujem o veciach, ktoré majú dôsledky."

„V takej pozícii je prirodzené, že máte potrebu mať veci pod kontrolou."

„Nemám potrebu," opravil ju pokojne. „Je to nevyhnutné."

Tá istota v jeho hlase ju na sekundu zarazila.

„A napriek tomu máte pocit, že to nezvládate?"

Oči mu na chvíľu potemneli.

„Vyzerám na niekoho, kto niečo nezvláda?"

Premerala si ho pohľadom.

„Navonok nie," priznala.

Oprel sa hlbšie do kresla, pričom z nej ani na sekundu nespustil oči.

„Ľudia si myslia, že keď máte kontrolu nad prácou, máte ju aj nad sebou. Nie je to pravda."

„Čo konkrétne nemáte pod kontrolou?"

„Reakcie," usmial sa, „viete, niektoré veci vás ovplyvnia viac, než by mali."

Cítila, že ju so záujmom sleduje.

„A čo vás ovplyvnilo?"

Jeho pohľad sa zintenzívnil.

„Možno niekto," šepol, akoby nechcel, aby ich niekto počul. Dych sa jej na okamih zrýchlil. Ale prečo? Niečo sa s ňou pri tomto mužovi dialo, no ešte netušila, čo.

„To je dosť všeobecné," skonštatovala.

„Nie všetko treba pomenovať hneď. Nechcem o tom ešte hovoriť."

Musela rešpektovať, že nechce, no bola si istá, že sa jej neskôr otvorí. Počas svojej práce mala mnohých pacientov, ktorí nechceli o svojich problémoch otvorene rozprávať, no po čase jej povedali všetko. Chce to len trpezlivosť.

Počas svojej práce mala mnohých pacientov, ktorí nechceli o svojich problémoch otvorene rozprávať, no po čase jej povedali všetko.

„Dobre, nie som tu na to, aby som vás o niečom presviedčala. Som tu na to, aby som vám pomohla pochopiť, čo sa vo vás deje," trpezlivo vysvetľovala.

„A myslíte si, že to dokážete?" spýtavo na ňu hľadel.

„Ak mi to dovolíte, tak áno."

Na perách sa mu objavil úsmev.

„Možno vám dovolím viac, než si myslíte."

Keď to povedal, Elare po chrbte prebehlo jemné napätie. Pri Ad-

riánovi mala zvláštny pocit, že to s ním nebude také jednoduché. Slová zámerne dávkoval a presne vedel, čo robí.

„Doktorka Vernerová? Stíchli ste. Povedal som niečo nevhodné?“

Zažmurkala a vystrela sa.

„Nie, len som sa zamyslela nad tým, čo ste povedali. Takže poďme k veci. Čo vás trápi?“

Elara ho pozorne sledovala, no v jeho tvári nebolo nič, čo by prezrádzalo nervozitu. Sedel pokojne, takmer uvoľnene.

„Chcel som len vedieť, či vo mne vidíte problém ako ostatní.“

Elara sa zamračila. „Kto vám dal pocítiť, že vo vás vidí problém?“

Adrián chvíľu do nej mlčky zabáral prenikavé oči, potom sklopil pohľad a zahľadel sa na svoje ruky.

„Jedna žena,“ povedal napokon a znovu jej pozrel do očí. Tentoraz ich mal chladné ako ľad.

„Kedysi som ju obdivoval, no teraz ju chcem zničiť,“ dodal.

Elaru zamrazilo.

„Prečo?“ spýtala sa a cítila, ako jej vysychá v hrdle.

„Lebo vo mne videla problém. A myslím, že aj vy jedného dňa zistíte, že nie som človek, za akého ma považujete. Potom budete zo mňa sklamaná.“

„Prečo si to myslíte, pán Krynn?“

„Lebo ľudia radšej veria príbehom, ktoré si sami o iných vytvoria.“

V Elare sa niečo pohlo. Súviselo to s jej prirodzenou potrebou pomáhať druhým a s pocitom, že za jeho správaním musí byť niekto, kto mu v minulosti ublížil. Ich rozhovor sa pomaly chýlil ku koncu.

„Budeme na tom pracovať,“ pozrela na hodinky. „Na dnes končíme.“

Postavil sa. „Tak sa teda vidíme nabudúce."

„Áno. Dovidenia, pán Krynn."

„Dovidenia, doktorka Vernerová."

Keď dvere za ním zapadli, miestnosť zostala zvláštne tichá. Elara sa oprela v kresle a uvedomila si, že nad ním nepremýšľa ako nad pacientom, ale ako nad niekým, koho zatiaľ nedokáže pochopiť.

Adrián

Adrián Krynn kráčal chodbou pomaly, s presnosťou, ktorá bola preňho prirodzená. Na prvý pohľad pôsobil pokojne, vyrovnane, takmer ľahostajne. Lenže jeho myseľ taká nebola.

„Elara Vernerová."

Jej meno sa mu vynorilo v hlave skôr, než vyšiel z budovy. Vlastne ho mal v hlave neustále. Nešlo už len o plán ani o spomienku, ktorú si roky niesol v sebe. Bolo v tom niečo nové, niečo, čo sa nedalo okamžite pomenovať. Vyšiel von a zhlboka sa nadýchol. Studený vzduch ho udrel do tváre, no nevnímal ho. Jeho pozornosť zostávala sústredená na to, čo sa práve odohralo. Zvykol si stretnutia analyzovať a Elara nebola výnimkou. Spôsob, akým na neho reagovala, sa mu veľmi páčil. Jej pohľad bol o niečo dlhší ako naposledy. A všimol si, že jej dych je zreteľne zrýchlený v momentoch, keď ju vyviedol z rovnováhy. Oči ju prezradili. Usmial sa. Nebola taká nepreniknuteľná, ako si myslela.

Pomaly zamieril k autu. Každý jeho pohyb bol pokojný, akoby nemal dôvod sa ponáhľať. Vlastne sa ani nikdy neponáhľal. Nepatril k davu vonku, čo sa neustále za niečím naháňa. Odomkol auto, sa-

dol si a na chvíľu zostal nehybne sedieť, ruky mal voľne položené na volante. Nenaštartoval, lebo si potreboval utriediť myšlienky.

„Možno niekto."

Tá veta, ktorú vyslovil, sa mu vrátila späť a uvedomil si, že Elaru zaskočila. Ten niekto mohol byť totiž hocikto, no ona netušila, že hovorí o nej. Adrián na chvíľu zavrel oči. V mysli sa mu znovu premietol obraz z miestnosti a spôsob, akým sa naňho pozerala, ako sa snažila držať si odstup, no zároveň ho sledovala viac, než by mala. Nie, nezdalo sa mu to, je pre ňu zaujímavým pacientom. Pomaly otvoril oči a naštartoval motor. Auto sa pohlo plynulo, bez náhlenia, presne tak, ako riadil všetko vo svojom živote. Ale dnes sa v tom objavil jemný rozdiel. Zaujímalo ho, kam až sa dá pri Elare zájsť. Kde je hranica, ktorú si tá žena tak dôsledne stráži, a čo sa stane, keď ju niekto prekročí?

Zastavil na červenej. Pohľad mal upretý pred seba, ale myšlienky sa mu opäť vrátili k nej. Nie ako k terapeutke, ale ako k žene. Uznal, že vyzerá veľmi dobre. Dozrela do krásy presne tak, ako ženy zrejú, no uvedomil si to až dnes. To nebolo v pláne. Svetlá sa zmenili na zelené a auto sa opäť pohlo. Zastavil pred budovou, ktorá mu patrila. Sklenené steny odrážali mesto, ruch, ľudí, ktorí sa ponáhľali, zatiaľ čo on nikdy nemusel. Tu bol vo svojom prostredí, tu mal všetko pod kontrolou. A chcel mať pod kontrolou aj Elaru.

Vošiel dnu, prešiel chodbou, ktorú poznal naspamäť, a zatvoril sa vo svojej kancelárii. Ticho, ktoré ho obklopilo, bolo presne také, aké potreboval. Bez rušenia a bez otázok. Sadol si za stôl a chvíľu len tak sedel, ruky mal položené na jeho hladkom povrchu. Tento stôl bol vyrobený z rovnako drahého materiálu ako jeho oblek. Adrián

otvoril zásuvku a vytiahol tenký zápisník. Nie pracovný, ale osobný. Nepoužíval ho často, no posledné týždne si musel zapisovať veci, ktoré mal v pláne.

Pomaly ho otvoril, listoval niekoľkými prázdnymi stranami, až sa zastavil. Perom sa dotkol papiera a napísal úhľadným písmom: *Elara Vernerová.*

Chvíľu sa na meno len tak pozeral, akoby si ho chcel zapamätať už navždy. Potom začal písať.

Je na mňa zvedavá viac, než si pripúšťa.

Je krásna a inteligentná.

Zastavil sa. Pero zostalo vo vzduchu o sekundu dlhšie. Niečo ho prinútilo doplniť ešte jeden riadok.

Je nebezpečná.

Opierajúc sa dozadu v kresle, pozeral na slová, ktoré napísal. Elara bola predovšetkým nebezpečná. Na to nesmel zabúdať.

4. kapitola
Elara

Reštaurácia bola zahalená do mäkkého tlmeného svetla, ktoré sa odrážalo od pohárov a vytváralo pokojný, takmer intímny priestor. Elara sedela pri stole, pred sebou mala tanier s večerou a pohár vína, z ktorého si občas pomaly odpila. Bol to jeden z mála večerov, ktoré patrili len jej. Bez pacientov a bez príbehov, ktoré sa jej dostávali pod kožu viac, než by si chcela priznať. Zrazu sa dvere reštaurácie

otvorili a dovnútra prenikol chladnejší vzduch z ulice. Elara zdvihla pohľad len zo zvyku, bez skutočného záujmu. A potom stuhla.

Vošiel dnu pokojne, s istotou, ktorá bola preňho typická, akoby presne vedel, kam patrí. Tmavý kabát mu dokonale sedel, zvýrazňoval jeho postavu a jeho prítomnosť mala zvláštnu schopnosť okamžite pritiahnuť pozornosť, aj keď sa o to nesnažil. Na sekundu mala pocit, že sa jej to len zdá. To nie je možné. Prvá myšlienka bola jednoduchá. Náhoda. Musí to byť náhoda.

Adrián ju zbadal o niekoľko sekúnd neskôr, akoby až vtedy zaznamenal jej prítomnosť. Jeho pohľad sa na nej zastavil a potom sa jeho pery mierne pohli do známeho úsmevu. Vybral sa priamo k jej stolu.

„Dobrý večer, doktorka Vernerová."

Jeho hlas znel inak než v ambulancii. Menej formálne.

„Dobrý večer," usmiala sa a snažila sa o neutrálny tón. Veď ju pozdravil len pacient.

„Dúfam, že vás neruším," pokračoval pokojne. „Prišiel som sa najesť a nečakal som, že vás tu stretnem."

Na chvíľu sa odmlčal, akoby zvažoval, či pokračovať.

„Môžem si prisadnúť?"

Elara zaváhala. Vedela, že by mala povedať nie, ale odmietnuť ho by pôsobilo zvláštne.

„Ak chcete," povedala napokon.

Adrián si sadol oproti nej.

„Nečakal som, že vás stretnem mimo práce."

„Ani ja."

Napravila pohár, len aby si zamestnala ruky.